

[Indenrigsministeren]

skulle være med til at forberede dette arbejde. Det betyder, at vi er kommet lidt senere i gang, end jeg havde håbet, men vi har altså nu sat, om jeg så må sige – uden at det skal misforstås – kul på arbejdet med den sag, og vi regner med her i foråret at komme frem til en kampagne mod rygning.

Jeg mener som svar på det konkrete spørgsmål fra fru Aase Olesen, at vi ikke skal lovgive på det område, men at vi skal oplyse og henstille og i det hele taget gøre befolkningen opmærksom på, hvad det er for nogle farer, man giver sig ud i både for andre mennesker og for sig selv, hvis man sidder og oser uhæmmet op i luften – for nu at sige det på den facon. Men det vil have min højeste prioritet, at vi henstiller, oplyser, udviser og forklarer, men ikke lovgiver.

Tove Lindbo Larsen (S):

Først i anledning af fru Aase Olesens spørgsmål om passiv rygning. Jeg mener, at man kunne gøre meget mere fra det offentlige side for at hindre den såkaldte passive rygning. Jeg er meget interesseret i, at man f.eks. i alle offentlige kontorer ikke tillader rygning. I venteværelser, og hvor man ellers måtte være, er det for mange mennesker helt ulideligt som ikke-rygere at skulle opleve en rygning, og jeg mener slet ikke, man kan tillade sig at belaste sine omgivelser på den måde, som tilfældet er. Så jeg kunne godt tænke mig en mere aktiv indsats for at hindre denne passive rygning. Selvfølgelig er jeg også interesseret i, som ministeren giver udtryk for det, at man skal fortælle folk om rygningens skadelige virkninger – ingen tvivl om den sag – men netop med hensyn specielt til den passive rygning mener jeg, at man fra det offentlige side godt kunne være betydelig mere aktiv for at hindre den.

Jeg vil selvfølgelig sige tak til ministeren, fordi ministeren vil redegøre i udvalget for WHO's handlingsprogram, fordansket, om jeg så må sige. Jeg synes, det er rigtigt, at vi benytter det i alle medlemslandene og også tilpasser det de lokale forhold.

Jeg er meget tilfreds med, at vi kan få en diskussion om det her, og jeg tror også helt bestemt, det er nyttigt, at vi får fremsat et beslutningsforslag som dette, fordi det i sig selv giver anledning til at pege på de mange problemer, der er, og de mange muligheder,

der findes. Men jeg vil gerne understrege én gang til, at vores ønske ikke har været at være rigoristiske over for kommunerne. Vi har ikke ønsket at sige: nu skal I gøre sådan; vi har ikke ønsket at sætte en hat på hovedet af dem, som jeg tror ministeren udtrykte det i første omgang. Vi har ønsket en inspiration og et krav til dem om at foretage noget på det forebyggende område, men ikke på hvilke vilkår og ikke hvordan, for det er så utrolig vigtigt, at det er de lokale forhold, der kommer ind i billedet, når man skal afgøre, hvilken vej man vil gå.

Jeg håber meget, at denne forsøgspulje kan blive en mulighed, for jeg føler faktisk, at dette er en af de veje, vi kan komme videre ad, og hvor det kan ske i et samarbejde imellem staten og kommunerne, sådan at man kan sige: her har I altså en mulighed, her er noget at øse af. Det er min vurdering, at folketinget er interesseret i at foretage en række forsøg. Det gør vi jo på en lang, lang række andre ministeriers områder. F.eks. på skoleområdet foretager vi jo en lang række forsøg, som er retningsgivende for den vej, vi skal gå i fremtiden. Derfor ser jeg meget hen til, at vi kan fortsætte diskussionen om forsøgspuljen, for den er en af de pile, der viser den rigtige vej.

Aase Olesen (RV):

Jeg vil gerne takke ministeren for det konkrete svar på det konkrete spørgsmål. Jeg er enig med ministeren i, at man, hvis man kan, bør klare sig med henstillinger. Jeg har faktisk nu gennem snart 8 års medlemskab af folketinget pådraget mig den erhvervs sygdom, at jeg er nødlidende passivryger, fordi jeg er medlem af erhvervsudvalg, skatteudvalg og socialudvalg osv., hvor røgen hænger tykt. Det er min erfaring, at henstillinger i hvert fald ikke virker over for folketingsmedlemmer. Enkelte steder gør de, men jeg tror altså, man er nødt til at se i øjnene, at henstillinger alene ikke gør det. Det er muligt, at de kan komme til at virke efter en mere kontant kampagne, som kan få det til at gå op for folk, hvad det er, de gør mod andre mennesker. Hvis man har lyst til at ryge sig ihjel, kan vi måske ikke gøre noget ved det, men det er i hvert fald et spørgsmål om andre menneskers besværligheder.